

STRAŠIDÝLKO NELA A ODĚVNÍ TOVÁRNA

„CO TO DĚLÁŠ, NELO? Nesmíme přece lítat tak vysoko,“ rozkřikla se Fiflenka Fiola.

Sledovala Nezvedenou Nelu, jak se vlní vysoko nad střechou oděvní továrny. Nela se rozhlížela na všechny strany a pozorovala světla ve městě, blikající jako nebezpečné oči šelem.

Ostatní strašidýlkovské děti stály na továrním dvoře jako přimražené a nespouštěly z ní oči.

Fiflenka Fiola pokračovala: „Navigování se budeme učit až v Noční škole, Nelo. Ty se vždycky musíš nějak čumpeřit, vid’.“

„Leť si třeba do nebe,“ volal Šikula Šimon, který byl v podstatě dost líný.

Miloval, když Nela dostávala vyhubováno. A k tomu došlo pokaždé, když se dospělá strašidla vrátila z práce. Noc co noc se vydávala strašit lidi pokojně spící v postelích.

Nela se opatrně pohnula. Copak Šimon si myslí, že ji odnese orkán, nebo něco podobného? Není přece tak hloupá.

„Vypadáš tam nahoře dost kosmicky a ugu,“ pokračoval.

„Strašpytlové a lenoši!“ Nela se vznesla a vystoupala ještě o pět metrů výš.

Pak zahoukala jako sova a vydala ze sebe to nejstrašidelnější zavytí.

Byla sice klidná měsíčná noc, ale ve vzduchu mohly být silné proudy. Nela slétla ze střechy továrny a vydala se směrem ven z města.

Když se letělo moc vysoko, mohly vás proudy zanést daleko a nebylo možné let řídit. To by bylo pro malé strašidýlko nebezpečné, a tak si musela dávat pozor.

„Vrať se, Nelo,“ slyšela ostatní, jak křičí hluboko pod ní.

Ale Nela se ze samoty radovala. Bílé hvězdy jí připomínaly otisky prstů na černém nebi. Jejich studené paprsky ukazovaly k zemi, k místům a adresám, jež mají strašidýlka vyhledávat. Nejlepší z nich, jedničky a šampioni, mohli dosáhnout až na Sedmihvězdu. O té jim vyprávěla stará Umanutá Ula. Životním úkolem strašidla je, jak řekla doslova, všechna ta místa najít. Právě tohle se Nezvedená Nela, Fiflenka Fiola a Šikula Šimon měli v Noční škole naučit.

Pole se pod ní rozkládala jako titěrné různobarevné odstřížky připomínající kobereček sešívaný ze čtverců zelené, hnědé a žluté. Ostatní to netušili, ale Nela už se takhle kdysi vznášela s maminkou, než jí zmizela. Neletěly tak vysoko, protože Nela byla ještě hodně malá. Noc byla tehdy plná šepotu temných stromů a všeobjímajícího klidu. Nela si pamatovala, že zahlédla nějaké noční zvíře, které se tiše pohybovalo ve vysoké trávě. Nejspíš to byla kočka. A pak si pamatovala, co jí maminka řekla těsně předtím, než přistály: „Hlavně se soustřeď, Nelinko, a drž kurz.“ To si Nela zapamatovala navždy.

Kolem luny se mihlo několik drobných vatových chomáčků, zároveň se zvedl vítr a hnal Nelu zpátky k oděvní továrně. Když ji ten chladivý noční vítr nabral, byl to občerstvující pocit. Nezvedená Nela radostně kroužila nad zadním dvorem. Fiflenka Fiola, Šikula Šimon, Dychtivý Dan a Krympielka připomínali bílé flíčky hluboko pod ní.

Všichni na ni zírali vzhůru a Dychtivý Dan nedočkavě přelétával sem a tam nad dvorem.

„Myslím, že Nela je odvážné smažidýlko,“ vzdychla Krympielka, kterou, když byla malá, omylem vyvařili, a proto byla o poznání menší než sourozenci. Pořád se nervózně chvěla.

„Krympielko, říká se strašidýlko, ne smažidýlko,“ opravila ji Fiflenka Fiola.

„Ve vyšších sférách není nic ugu,“ volala shora rozesmátá Nela. „Je tu suprově, nádherně, a kdybyste vy tam dole neotravovali, slyšela bych vesmírné ticho.“

Nela zaplachtila a několikrát obletěla vysoký komín. Vtom se přiblížil netopýr a naletěl na ni.

„Au, zpívající stín!“ vyhrkla a dopadla na červené tašky střechy.

„Za pár minut tu jsou dospělí,“ upozornil ji hlasitě Šikula Šimon.

„No a co,“ křikla Nela a vztyčila se.

„Ty dobře víš co!“

„Přestaň vyvádět, Nelo, a udělej, co ti říkám,“ napodobila Nela hlas Torrese Damaška. „To myslíš, jo?“

Torres Damašek byl největší strašidlo a vládce noci. Všichni kromě Nely ho poslouchali.

„Jasně,“ odpovídala strašidylka sborem, „přesně to si myslíme.“

„Pch,“ zaškaredila se Nela a vzpomínala, kolikrát strýček Torres, jak mu měla nakázáno říkat, na ní za trest uvázal uzal, aby zůstala chvíli v klidu.

Cvičila se v umění být co nejstrašidelnější. Strašidylko se musí naučit přijít věcem na kloub, musí být připraveno k boji. Zvláště takové, které už nemá maminku.

Když hodiny na věži odbily čtyři, vyskočila Nela deset metrů vysoko a uložila se k odpočinku na jemný proud vzduchu. Probouzel se nový den. Na horizontu za městem Nela pozorovala průhledné setkání nebe s mořem. Ovládl ji magický pocit, že je jiná. Možná proto, že toho tolik ví o osamělosti.

„Už je vidím,“ zvolala Fiflenka Fiola, „a řeknu jim, co vyvádíš.“

„Honem, pojď dolů, Nelo, už se blíží DOSPĚLÍ,“ volali všichni sborem.

„DOSPĚLÍ, DOSPĚLÍ,“ opičila se Nela a vrhla poslední pohled na nebe, než se snesla na dvůr vydlážděný kameny. Právě ve chvíli, kdy se příčkami brány vhrnula dovnitř velká strašidla. Děsiva a Běsnivec, Esmé a strýček Torres.

Torres Damašek vplul na tovární dvůr jako první.